

ПРОФЕСІЙНИЙ РОЗВИТОК ОСОБИСТОСТІ ФАХІВЦЯ: ПОНЯТТЯ, ЗМІСТ ТА ОСОБЛИВОСТІ

У статті охарактеризовано основні методологічні підходи до обґрунтування професійного розвитку особистості фахівця, пріоритет надано суб'єктно-діяльнісному підходу, який враховує вимоги інших підходів (особистісного, діяльнісного, системного, суб'єктного) і методологічних принципів (єдності свідомості та поведінки, особистості та діяльності тощо).

Обґрунтовано зміст поняття «професійний розвиток» щодо особистості фахівця. Охарактеризовано основні етапи та чинники професійного розвитку (біологічний, соціальний, виховний і діяльнісний), акцентовано увагу на основних якостях, рисах і проявах особистості фахівця.

Визначено, що професійний розвиток має особистісно-професійний характер і являє собою процес розвитку особистості в професійному середовищі, орієнтований на повну актуалізацію її духовного, когнітивного, професійного та фахового потенціалу як конкретного фахівця в професійній діяльності та на досягнення істотних результатів у ній.

Ключові слова: особистість фахівця, професійний розвиток, чинники професійного розвитку, етапи професійного розвитку, особистісно-професійний розвиток, професіоналізм, професійна діяльність.

Актуальність статті

Як особистість фахівця в цілому, так і основні риси людини як особистості та фахівця формуються в процесі здобуття професійної освіти, розвиваються безпосередньо в процесі професійної діяльності та вирішення конкретних фахових завдань, актуалізуються в процесах професійного становлення та розвитку як суб'єкта професійного буття. У зв'язку з цим у психології праці, професійній педагогіці, психології професійного розвитку та психології діяльності проблема особистості фахівця та його професійного розвитку, формування та розвитку професіоналізму фахівця як суб'єкта професійної діяльності є важливою системною науковою проблемою.

Мета статті: обґрунтувати зміст, чинники та основні етапи професійного розвитку особистості фахівця.

Результати останніх досліджень

Проблема професійного розвитку фахівця є однією з вузлових у психології праці, професійній педагогіці, психології професійного розвитку та психології діяльності. Над її розв'язанням активно працюють А. О. Деркач, Е. Ф. Зеєр, Є. О. Климов, Т. В. Кудрявцев, Н. В. Кузьміна, А. К. Маркова, Л. М. Мігіна та ін. Також О. О. Бодальов, Є. О. Климов, А. О. Реан, В. Д. Шадриков обґрунтовують концепції професіоналізму. Утім,

недостатньо уваги звертається на обґрунтування інтегральної єдності особистості фахівця та вплив цієї інтегральності на розвиток як особистості, так і фахівця.

Виклад основного матеріалу

Підвалину будь-якого фахівця складає його особистість, яка надає здобуттю професійної освіти, професійному становленню та розвитку яскраво особистісного смислу, унікальної індивідуальної траєкторії, неповторного характеру, інколи навіть неочікуваного результату.

Особистість фахівця – це соціально зумовлена система провідних якостей людини, що включає найсуттєвіші соціальні та професійно важливі якості, риси та прояви, які формують суб'єкта професійної діяльності, визначають неповторну культуру його фахової поведінки, професійної взаємодії, індивідуальний стиль професійної діяльності як суб'єкта індивідуального, соціального та професійного буття в соціально-професійному середовищі.

У зв'язку з цим індивідуальний світ кожної особистості як суб'єкта професійного буття неповторний, що зумовлює багатство проявів особистості фахівця. Відповідно, її психологічна структура залежить від конкретних історичних, культурних, соціальних і професійних відносин в українському суспільстві, оскільки вона безпосередньо формується, розвивається

і вдосконалюється в процесах активної соціальної взаємодії, професійної та інших видів діяльності, особистісного, професійного та суб'єктивного самоствердження та фахової самоактуалізації в професійному середовищі.

Провідними якостями, рисами та проявами особистості фахівця є, на нашу думку, такі:

- свідомо активність, безпосередньо спрямована на професійну діяльність;
- включеність у систему суспільно-виробничих відносин шляхом виконання конкретних посадових компетенцій у певному професійному середовищі як суб'єкта професійної діяльності;
- ступінь сформованості провідних психічних властивостей та якостей як представника певного професійного середовища та конкретного фахівця; це, насамперед, сформованість професійної свідомості та самосвідомості, фахової Я-концепції, системи індивідуальних цінностей професійної діяльності та фахового буття;
- свідомо цілеспрямована саморегуляція та самодетермінація своєї поведінки й діяльності в певному професійному середовищі;
- готовність і здатність нести усвідомлено повну відповідальність за результати, а також наслідки своїх дій, вчинків, поведінки і діяльності в межах виконання своїх посадових компетенцій;
- професійна суб'єктність, тобто професійна підготовленість, суб'єктна готовність і фахова здатність бути суб'єктом професійної діяльності в певному професійному середовищі.

Зміст цих якостей, проявів і рис залежить від багатьох суб'єктивних і об'єктивних обставин, певних передумов, закономірних, а дуже часто й ситуативних умов індивідуального, соціального та професійного буття людини, які в психології особистості прийнято називати **основними чинниками формування особистості як суб'єкта соціального буття чи соціального суб'єкта, а також і суб'єкта професійного буття**. Психологи зазначають, що людина як біологічна істота народжується один раз, але як соціальна істота – особистість, суб'єкт – двічі. Уперше тоді, коли дитина починає говорити «Я», відокремлюючись з оточення, протиставляючи себе іншим людям і порівнюючи себе з іншими. Ці процеси самоідентифікації відбуваються у віці близько трьох років. Напевно, з цими процесами пов'язана думка японців про те, що особистість формується до трьох років.

Друге народження особистості відбувається, коли в людини в основному сформувався світогляд, життєві цінності, власні моральні потреби та оцінки, провідні соціально значущі якості,

властивості і риси, які роблять її відносно автономною в суспільстві та достатньо стійкою до впливу переконань інших. Це дає їй змогу набути відносної автономності, керувати своєю поведінкою і діяльністю згідно зі своїми переконаннями, моральними нормами та цінностями. «Другому народженню» особистості сприяє, на нашу думку, низка чинників, зокрема біологічний, соціальний, виховний і діяльнісний [12, с. 57–63]. Кожен чинник формує і наповнює конкретним змістом, смислом і цінностями певну сферу особистості фахівця. Одні з них практично не залежать від фахівця, він отримує їх при народженні (генетичні механізми біологічного розвитку), тоді як інші опосередковано – соціальний і виховний (частково) – чи безпосередньо – виховний (частково) і діяльнісний – впливають на формування, розвиток і вдосконалення особистості взагалі та особистості фахівця зокрема. Отже, онтогенез фахівця як людини визначається біологічною спадковістю, онтогенез особистості – соціальною спадковістю та соціальним буттям, а професіогенез – цінностями, смислом, змістом і результатом професійної діяльності.

«Сутність біологічного фактора полягає в тому, що він забезпечує генетичні передумови подальшого розвитку людини як соціальної істоти. Становлення людського організму відбувається за конкретною програмою, яка задана в його генотипі. Генотип визначає людський тип анатомо-фізіологічної структури організму, його морфологічних і фізіологічних ознак, будови нервової системи, статі, характеру дозрівання тощо. Генотип також визначає динамічні властивості нервових процесів, безумовно-рефлекторні мозкові зв'язки, з якими народжується дитина і які регулюють перші акти поведінки. Найголовніше – це спадково обумовлені величезні можливості утворення нових потреб і форм поведінки нервової системи людини, тобто це задатки людини» [12, с. 58], які актуалізуються тільки в умовах суспільного життя.

Отже, особистістю взагалі та особистістю фахівця зокрема не народжуються, а стають в онтогенезі відносно пізно. До того ж особливо важливо, що поняття «особистість» має передусім соціальне «навантаження», тому що тільки в суспільстві можливе формування особистості. У зв'язку з цим провідну роль у формуванні особистості відіграє *соціальний чинник*, оскільки особистість фахівця є безпосереднім відбиттям певного соціуму та професійного середовища. Біологічні передумови реалізуються тільки в суспільних умовах життя, оскільки надбання суспільства не фіксуються і не передаються

в генах. Вони засвоюються протягом життя в процесах спілкування, виховання, взаємодії та активної діяльності, які забезпечують *соціалізацію індивіда*, зокрема й професійну. У зв'язку з цим у процесі професійної підготовки майбутнього фахівця особливу увагу слід звернути на формування і насичення його морально-духовної сфери, яка має «наповнюватися» конкретним змістом у процесах засвоєння ним певних професійних знань, фахового досвіду, набуття професійного світогляду, фахових норм і цінностей, включення до системи зв'язків і відносин, необхідних для його професійного становлення і повноцінного функціонування у фаховому середовищі. Соціалізація характеризується двома важливими моментами: засвоєнням соціального та професійного досвіду та його «перерозподілом» до рівня особистісних і професійних настанов і цінностей. Впливи соціально-професійного середовища мають, передусім, опосередкуватися рівнем власної активності фахівця в діяльності та поведінці, характером відносин з іншими фахівцями, рівнем освіченості та вихованості, індивідуальними рисами характеру, життєвими та професійними настановами тощо.

Отже, обов'язково необхідний наступний чинник – *виховний*, який надає соціальному чиннику цілеспрямованого та організованого характеру, переважно нейтралізує негативні впливи та забезпечує цілеспрямовані виховні впливи, характерні для певного фахового середовища. При цьому виховні впливи мають бути як безпосередніми, так і опосередкованими. Найбільша увага має бути зосереджена на опосередкованому впливі, оскільки він має набагато більше виховного впливу, ніж безпосередній. Основними об'єктами виховного впливу, наприклад, у системі професійної освіти мають бути професійні потреби, мотиви і мотивації, а також професійні цінності та ідеали, життєві та професійні цілі, професійна свідомість і підсвідомість, емоційно-вольова сфера психіки фахівця та їх формування, розвиток і вдосконалення. Вони разом формують єдність, створюють струнку систему і, врешті-решт, є підґрунтям мегасистеми – особистості фахівця.

Водночас слід пам'ятати, що особистість фахівця – це продукт не тільки впливу ззовні, вона насамперед формується, розвивається та вдосконалюється в процесі власної активної діяльності людини як суб'єкта діяльності – гри, учіння та праці. Зв'язок між поведінкою, діяльністю й особистістю був найбільш чітко наголошений О. М. Леонтєвим, С. Л. Рубінштейном і Г. С. Костюком. Вони особливо підкресливали *власну*

активну діяльність людини як один з основних чинників формування особистості. За психологічними теоріями С. Л. Рубінштейна та О. М. Леонтєва, особистість формується в діяльності та народжується з діяльності. Особистість, на їхню думку, виступає, з одного боку, як умова діяльності, а з другого – як продукт діяльності. О. Г. Асмолов стверджує, що «справжньою основою і рушійною силою розвитку особистості є спільна діяльність, в якій відбувається соціалізація особистості, засвоєння заданих соціальних ролей» [3, с. 6].

Ми вважаємо, що найпродуктивнішим для усвідомлення проблеми особистості фахівця є суб'єктно-діяльнісний підхід, що спирається на аналіз її діяльності у фаховому середовищі, вплив професійної діяльності на формування провідних рис особистості фахівця. Суспільні умови, які існують в українському суспільстві, визначають провідні його якості не самі по собі, а завдяки його діям, загалом – професійній діяльності. Водночас будь-який фахівець виступає як соціальна постать певного соціуму. У зв'язку з цим особистість фахівця має розглядатися не лише в діяльнісному, а й додатково соціально-психолого-індивідуальному плані, тобто як суб'єкт соціального буття, професійної діяльності та індивідуальної життєдіяльності.

Але завжди слід пам'ятати про вирішальний вплив професійної діяльності на професійне становлення та згодом і на професійний розвиток особистості фахівця. У зв'язку з цим найперспективнішим напрямом психологічного обґрунтування проблеми професіоналізму є, на нашу думку, її дослідження в нерозривному зв'язку з розвитком особистості як суб'єкта професійної діяльності протягом здобуття професійної освіти та наступної фахової діяльності. Цей аспект є принциповим, оскільки не особистість визначає фахову діяльність і не фахова діяльність визначає особистість, а суб'єкт професійно-фахової діяльності знаходить оптимальне співвідношення її зовнішньої (показники ефективної професійно-фахової діяльності, критерії та показники її оцінювання як суб'єкта професійної діяльності) та внутрішньої (ставлення, цінності, готовність, умотивованість, особистісний смисл, професійні перспективи тощо як суб'єкта соціального буття та професійної діяльності) детермінацій, стандартизації фахової діяльності та необхідності творчості в ній, регламентації та нормативності посадових компетенцій фахівця та творчої природи особистості: «Особистість, як суб'єкт, випрацьовує індивідуальний спосіб організації діяльності. Цей спосіб

відповідає якостям особистості, її ставленню до діяльності... і вимогам, об'єктивним характеристикам власне цього виду діяльності. Спосіб діяльності є більш-менш оптимальним інтегралом, композицією цих основних параметрів. Суб'єкт є інтегруючою, центральною, координуючою інстанцією діяльності. Він погоджує всю систему своїх індивідуальних, психофізіологічних, психічних і, врешті-решт, особистісних можливостей, особливостей з умовами та вимогами діяльності не парціально, а цілісно» [1, с. 91].

Такий підхід є, на нашу думку, методологічно обґрунтованим, оскільки особистість фахівця і його діяльність усвідомлюються, сприймаються і досліджуються в комплексі. Але при цьому слід мати на увазі такий принциповий аспект: особистість не підпорядковується діяльності, а свідомо визначає її цілі, смисл, зміст, методи, технології, засоби та результат, а за потреби вносить до них певні корективи. У зв'язку з цим ми наголошуємо на індивідуальному стилі професійної діяльності та на отриманні такого результату, який відповідає суб'єктивним очікуванням конкретного фахівця.

А психологічними механізмами регуляції цієї діяльності виступають самооцінка, саморефлексія, саморегуляція та самодетермінація фахівця, які безпосередньо залежать від розвиненості його особистісних, професійно важливих та індивідуально-психічних якостей, фахової компетентності і професійного досвіду, що проявляється в професіоналізмі діяльності. Це свідчить про те, що практична діяльність зумовлена багатьма чинниками, серед яких провідними є особистісні та суб'єктивні якості особистості та фахівця, професійні як представника конкретної професії, фахові як суб'єкта конкретного фаху, а також і об'єктивними чинниками, які впливають з умов здійснення професійної діяльності. Наприклад, згідно з концепціями професіоналізму О. О. Бодальова, Є. О. Климова, Н. В. Кузьміної, А. К. Маркової, Л. М. Мітіної, А. О. Реана та В. Д. Шадрикова, характеристики особистості істотно впливають на результати діяльності саме в процесі професіоналізації особистості як фахівця.

З одного боку, є досить широкий за обсягом емпіричний матеріал з проблеми професіоналізму, а з другого – ще не існує в сучасній науці достатньо вагомого обґрунтування професіоналізму в цілому та професіоналізму в конкретних видах діяльності зокрема. Поняття «професіонал» і «професіоналізм» перебувають, на нашу думку, в безпосередньому взаємозв'язку, оскільки взаємозалежні та взаємозумовлені. Професіонал найчастіше розглядається, на думку А. К. Маркової,

як фахівець, який виконує будь-яку професійну діяльність [7]. Хоча таке визначення професіонала є досить поширеним, усе ж воно є дискусійним, особливо з огляду на потребу встановлення розбіжностей між фахівцем і професіоналом як ідеалом фахівця, що проявляє фахово-професійну майстерність у вирішенні фахових завдань, або ж як найвищий рівень фахово-професійної розвиненості. В останні роки сформулювалося дещо скориговане визначення професіонала як особи, яка успішно адаптується до професії й вільно володіє психологічними засобами праці. За умови вдалого вибору професійної діяльності особа накопичує такий досвід, що об'єкт праці стає для неї максимально ясным, а професійна діяльність виконується «граючи» [11].

«Професіонал – працівник, який, окрім знань, умінь, якостей і досвіду, має також певну компетенцію, здатність до самоорганізації, відповідальність і професійну надійність. Професіонал здатний знайти проблему, сформулювати завдання і визначити спосіб його вирішення», – вважає Е. Ф. Зеєр [4, с. 31].

«Професіонал – це суб'єкт професійної діяльності, який має високі показники професіоналізму особистості і діяльності, високий професійний і соціальний статус, динамічно розвивальну систему особистісної та діяльнісної нормативної регуляції, постійно націлений на саморозвиток і самовдосконалення, особистісні і професійні досягнення, які мають соціально-позитивне значення» [2, с. 184].

Отже, в останньому визначенні на основі провідного методологічного принципу психологічної науки – єдності особистості та діяльності – *професіонал* розуміється як система двох важливих складових: професіоналізм особистості і професіоналізм діяльності.

«Професіоналізм діяльності – якісна характеристика суб'єкта праці, яка відображає високу професійну кваліфікацію і компетентність, різноманітність професійних навичок і вмінь, зокрема й таких, які ґрунтуються на творчому вирішенні, володінні сучасними алгоритмами і способами вирішення професійних завдань, що дає змогу провадити діяльність з високою і стабільною продуктивністю.

Професіоналізм особистості – якісна характеристика суб'єкта праці, яка відображає високий рівень професійно важливих і особистісно-ділових якостей, акмеологічних інваріантів професіоналізму, високий рівень креативності, адекватний рівень домагань, мотиваційну сферу і ціннісні орієнтації, спрямовані на прогресивний розвиток фахівця» [2, с. 174].

У професійній педагогіці поняття «професіоналізм» розуміється як здатність до компетентного виконання функціональних обов'язків, набути в ході навчальної і практичної діяльності; рівень майстерності та мистецтва в певному виді занять, який відповідає рівню складності виконуваних завдань [9, с. 505].

У психології професійного розвитку поняття «професіоналізм» розуміється як «...інтегральна якість (новоутворення) суб'єкта праці, яка характеризує продуктивне виконання професійних завдань, обумовлена творчою самодіяльністю і високим рівнем професійної самоактуалізації», а «професіоналізація» – «формування суб'єкта, яке адекватне змісту і вимогам професійної діяльності» [5, с. 16], а в психології праці – це не тільки вищий рівень знань, умінь і результатів людини в цій галузі діяльності, але й певна система організації свідомості і психіки людини [6, с. 387].

Центральною категорією, яка відображає професіоналізацію особистості фахівця, тобто розкриває цілі, зміст й основні етапи взаємодії особистості та професії, поступове набуття особистістю фахового досвіду, вдосконалення фахових теоретичних знань, практичних навичок і вмінь, професійно важливих якостей є **професійний розвиток**: «...зміни психіки в процесі освоєння і виконання професійно-освітньої, трудової та професійної діяльності» [10, с. 333]. Початок професійного розвитку пов'язується з моментом «...прийняття людиною професії та включення в процес її освоєння» [8, с. 30].

Ця категорія є однією з провідних у психології праці та розкриває професійне дозрівання, формування, саморозвиток і самовдосконалення суб'єкта праці. Проблему професійного розвитку активно досліджували та продовжують досліджувати А. О. Деркач, Е. Ф. Зеєр, Є. О. Климов, Т. В. Кудрявцев, Н. В. Кузьміна, А. К. Маркова, Л. М. Мітіна та ін. Аналіз результатів їхніх наукових досліджень і змісту інших наукових праць показує спільність методологічних підходів

до розуміння сутності професійного розвитку. Основні відмінності їхніх підходів представлено в таблиці.

Так, А. К. Маркова критерієм виокремлення основних етапів становлення професіонала обрала рівні професіоналізму особистості. Вона виділяє 5 рівнів і 9 етапів:

1) допрофесіоналізм, на якому відбувається первинне ознайомлення з професією;

2) професіоналізм, який складається з трьох етапів: адаптація до професії; самоактуалізація в професії; вільне володіння професією у формі майстерності;

3) суперпрофесіоналізм, який також складається з трьох етапів: вільне володіння професією у формі творчості; опанування низкою суміжних професій; творче самопроєктування себе як особистості;

4) непрофесіоналізм – виконання праці за професійно деформованими нормами на тлі деформації особистості;

5) післяпрофесіоналізм – завершення професійної діяльності [3, с. 56–57].

У процесі професіоналізації фахівців суттєвим є те, що об'єктом розвитку є суб'єкт діяльності, який залежно від успішності виконання діяльності проходить чотири стадії професіоналізації: профадаптація, первинна і вторинна професіоналізація, майстерність.

Основними *психологічними показниками професіоналізму фахівця*, завдяки яким він може успішно працювати, є, на нашу думку, такі:

– суб'єктна компетентність як фахівця та представника певного професійного середовища;

– професійна компетентність як представника конкретного виду професійної діяльності;

– фахова компетентність як представника конкретного фаху, тобто спеціалізація в конкретній професії;

– розвиненість особистісних і професійно важливих якостей і рис як фахівця конкретного виду діяльності (наявність об'єктивної Я-концепції як фахівця та професіонала, внутрішньої мотивації професійної діяльності, стійкість,

Таблиця. Методологічні підходи до професійного розвитку

№ з/п	Форми професійного розвитку	Об'єкт розвитку	Основа професійного розвитку	Основні представники
1	Професійне становлення	Особистість	Соціум, провідна діяльність	Е. Ф. Зеєр, Є. О. Климов, Т. В. Кудрявцев, А. К. Маркова, Ю. П. Поваренков
2	Професіоналізація	Суб'єкт діяльності	Рівні успішного виконання діяльності	Л. М. Мітіна, А. Р. Фонарьов та ін.
3	Особистісно-професійний розвиток	Зріла особистість	Самоактуалізація	А. О. Деркач, Н. В. Кузьміна, А. К. Маркова та ін.

організованість, працездатність, професійна мобільність, відповідальність, професійна та особистісна зрілість, практичне мислення як конкретного фахівця, професійна суб'єктність тощо);

– чітке усвідомлення професійно важливих цілей професійної діяльності та їх цілеспрямована реалізація;

– володіння сучасними фаховими технологіями, методиками та засобами вирішення посадових компетенцій;

– низький рівень залежності в процесі реалізації посадових компетенцій від зовнішніх чинників і обставин;

– успішність, продуктивність та ефективність професійної діяльності.

Узагальнення результатів психолого-педагогічних досліджень щодо особливостей професіоналізму фахівця в професійній діяльності дає змогу виокремити **суттєві позитивні зміни, що відбуваються в нього в процесі її набуття**. Зокрема, такі:

– розширення, збагачення та постійне наповнення новим змістом професійної та фахової спрямованості особистості (розширення професійних інтересів і збагачення системи потреб, актуалізація мотивів досягнення успіху в професійній діяльності та розвиток мотивації самореалізації та саморозвитку в ній);

– збагачення професійного та фахового досвіду (розвиток професійної та фахової компетентності, формування нових навичок і вмінь і вдосконалення раніше набутих, оволодіння сучасними методиками, технологіями та засобами вирішення посадових компетенцій);

– розвиток складних спеціальних здатностей і пізнавальних процесів, які необхідні для успішної реалізації посадових компетенцій; насамперед, це розвиток теоретичного і практичного мислення, вдосконалення професійно важливих якостей, що визначаються специфікою професійної діяльності та посадовими компетенціями;

– постійний розвиток особистісної, професійної та психологічної готовності фахівця до цілеспрямованої професійної діяльності на сучасному ринку праці.

Отже, ці зміни стосуються як особистісної, так і професійної сфер фахівця. У зв'язку з цим ми наголошуємо на **особистісно-професійному розвитку фахівця**, що являє собою процес розвитку особистості в професійному середовищі, який орієнтований на повну актуалізацію її

духовного, когнітивного, професійного та фахового потенціалу як конкретного фахівця в професійній діяльності та на досягнення суттєвих результатів у ній.

Отже, поняття **«професійний розвиток»** щодо особистості фахівця можна охарактеризувати таким чином:

– це мета, смисл і цінність професійної культури фахівця як особистості та як конкретного фахівця;

– це складний, суперечливий і багатограний процес, який складається з особистісного, професійного та фахового розвитку, детермінований зазвичай соціальними, професійно-технологічними, віковими, особистісними, провідними індивідуально-психічними, професійно важливими та фаховими якостями та рисами, має відкритий, нерівномірний і гетерохронний характер;

– це результат постійного пошуку відповіді щодо сутності суперечностей (зовнішні та внутрішньоособистісні), які постійно виникають у професійній діяльності, та намагання фахівця їх вирішити або зняти;

– це умова успішної професійної діяльності фахівця;

– це умова особистісної та професійної самоактуалізації фахівця в професійній і фаховій діяльності;

– персональний професійний розвиток фахівця має свою межу і пов'язаний з подоланням ним певних зовнішніх і внутрішніх психологічних бар'єрів.

Висновки, перспективні напрями подальших наукових пошуків

1. Суб'єктом професійного розвитку є фахівець як суб'єкт професійної діяльності та особистість як соціальний суб'єкт.

2. Зміст, особливості і результативність процесу професійного розвитку фахівця визначають, з одного боку, основні характеристики та вимоги професійної діяльності, а з другого – особистісні цінності та життєві домагання людини як соціального суб'єкта.

3. У процесі професійного розвитку у фахівця формуються нові складні психічні утворення, які набувають неповторного характеру і є основою індивідуального стилю його професійної діяльності.

Список літератури

1. Абульханова-Славская К. А. Акмеологическое понимание субъекта / К. А. Абульханова-Славская // Основы общей и прикладной акмеологии. – М. : РАГС, 1995. – С. 85–108.
2. Деркач А. А. Акмеологические основы развития профессионала / А. А. Деркач. – М. : Изд-во Московского психолого-социального института ; Воронеж : МОДЭК, 2004. – 752 с.
3. Завалишина Д. Н. Практическое мышление. Специфика и проблемы развития : [монография] / Д. Н. Завалишина. – М. : Институт психологии РАН, 2005. – 376 с.
4. Зеер Э. Ф. Психология профессий : учеб. пособие / Э. Ф. Зеер. – М. : Академический проект : Фонд «Мир», 2006. – 336 с.
5. Зеер Э. Ф. Психология профессионального развития : учеб. пособие / Э. Ф. Зеер. – М. : Академия, 2006. – 240 с.
6. Климов Е. А. Психология профессионала / Е. А. Климов. – М. : Институт практической психологии ; Воронеж : МОДЭК, 1996. – 400 с.
7. Маркова А. К. Психология профессионализма / А. К. Маркова. – М. : МГФ «Знание», 1996. – 308 с.
8. Поваренков Ю. П. Психология становления профессионала : учеб. пособие / Ю. П. Поваренков. – Ярославль : Изд-во ЯГПУ, 2000. – 98 с.
9. Профессиональная педагогика : учеб. пособие / под ред. С. Я. Батышева. – М. : Профессиональное образование, 1997. – 512 с.
10. Психология : словарь / под общ. ред. А. В. Петровского, М. Г. Ярошевского. – М. : Политиздат, 1990. – 494 с.
11. Психология человека от рождения до смерти : учеб. пособие / под общ. ред. А. А. Реана. – СПб. : ЕВРОЗНАК, 2002. – 656 с.
12. Ягулов В. В. Військова психологія : підручник / В. В. Ягулов. – К. : Тандем, 2004. – 656 с.

V. Yagupov

PROFESSIONAL DEVELOPMENT OF THE SPECIALIST'S PERSONALITY: CONCEPT, NATURE AND PECULIARITIES

The article proves that personality and specialist are in unity, have direct influence on each other, directly mutually conditioned by each other. It analyzes professional development of the specialist's personality and characterizes main factors (biological, social, those of upraising and activity) of the professional development. It also focuses on the leading properties, features and manifestations of the specialist's personality.

It characterizes main methodological approaches to the proof of the specialist's personality professional development. It is focused on the priority of the subject-activity approach which, at the same time, takes into consideration demands of other approaches (personality, activity, system, subject) and methodological principles (unity of consciousness and behavior, personality and activity etc.)

It represents main stages of the personality specialist's professional development and briefly characterizes its nature. It finds out that such development is personality professional in nature that shows the process of personality development in the professional environment aimed at full mobilization of its spiritual, cognitive, professional and expert kinds of potential as a definite specialist in a professional activity and at achieving essential results in it. It proves the nature of the concept "professional development" as to the specialist's personality.

Keywords: specialist's personality, professional development, professional development factors, professional development stages, personality professional development, professionalism, professional activity.

Матеріал надійшов 17.04.2015